

Будівництво комунізму в СРСР І РОЗВИТОК СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА

Видання доповідей і виступів
товариша М. С. Хрущова

Идучи назустріч побажанням партійних і радянських працівників, працівників виробничих управлінь, керівників і спеціалістів колгоспів та радгоспів, ЦК КПРС прийняв рішення видати доповіді і виступи товариша М. С. Хрущова в питаннях сільського господарства, починаючи з вересневого Пленуму ЦК КПРС 1953 року.

Всього буде видано п'ять томів. У ці томи ввійдуть доповіді товариша М. С. Хрущова на пленумах ЦК КПРС, виступи на зональних нарадах працівників сільського господарства, записки до Президії ЦК КПРС, присвячені проблемам розвитку сільського господарства, розмови з працівниками сільського господарства, а також розмови з зарубіжними діячами в питаннях розвитку сільського господарства СРСР.

Тепер вийшов перший том доповідей і виступів під назвою «Будівництво комунізму в СРСР і розвиток сільського господарства». В нього включено доповіді, виступи і записки до Президії ЦК КПРС з вересня 1953 року по січень 1955 року.

Багато матеріалів, зібраних у першому томі, публікуються вперше.

У доповідях і виступах товариша М. С. Хрущова, опублікованих у першому томі, поставлено найважливіші питання будівництва комунізму і розвитку соціалістичного сільського господарства. Партійні, радянські кадри, працівники сільського господарства знайдуть тут відповіді на багато теоретичних питань, а також на актуальні практичні питання розвитку сільського господарства в період розгорнутого будівництва комунізму.

(ТАРС).

Комсомольсько-молодіжний агрегат Григорія Прусакова з колгоспу «Перемога» Новопразького району завершив збирання кукурудзи на закріпленій за ним площі. Кожен з 98 гектарів видав по 54 центнери качанистої.

Впорався із своїм завданням агрегат Миколи Макаренка з колгоспу «Радянська Україна» Новопразького району. По 50 центнерів кукурудзи на круг одержано з площі 50 гектарів.

Ділом відповідає на заклик молодих шоферів Бобринського району водій автомашини Ліда Біла з колгоспу «40-річчя Жовтня» Петрівського району. 190—200 тонно-кілометрів — такий показник молодого ентузіастки на перевезенні кукурудзяних вантажів.

16 вересня «Молодий комунар» привітав молодого комбайнера колгоспу «40-річчя Жовтня» Устинівського району Миколу Васильченка з визначним трудовим успіхом. За світловий день Микола зібрав своїм «ККХ-3» 14 гектарів кукурудзи.

Ми попросили нашого позаштатного кореспондента Анатолія Демидова розповісти читачам як М. Васильченко виборював першість у змаганні з досвідченим комбайнером І. В. Мазуренком. Нижче друкуємо його зарисовку.

НА ПЕРЕДОДНІ

ОПОВІТІ сивим присмерком, вони сиділи тут же, на узбіччі, біля кукурудзяного масиву, гомоніли. В центрі — голова колгоспу Микола Іванович Добровольський. А навколо нього комбайнери, трактористи, шофери.

Після підведення підсумків робочого дня розмова переключилася на найголовніше: як прискорити збирання кукурудзи, тепер вже зернової. Адже вирощено її на площі 1200 гектарів. Є до чого руки прикласти. Ясно, що основна, вирішальна роль в цій справі належить механізаторам.

— Як ви думаєте, хлопці, що нам треба зробити? Як упоратися з кукурудзою до Жовтневих свят? Є у кого пропозиції? — звернувся голова артілі і зупинив свій погляд на комбайнерові І. В. Мазуренку.

Успіх вирішує:

Швидкість
ПЛЮС ЯКІСТЬ

Пролетарі всіх країн, єднайтеся!

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання VI
№ 114 (621)

П'ятниця, 21 вересня 1962 р.

Ціна 2 коп.

КОПИЙКИ, ЯКІ ДОРОГО КОШТУЮТЬ

ЦІ МОЖНА ще кращої погоди бажати, як нині? Дійсно, золота осінь стоїть — врожаєм багата і погодою прекрасна. Білобокі буряки пнуться з землі — копай нас, соняхи похилили важкі голови — збирай, шелестить стеблом польова «королева» — звільни мене від важких качанив.

В артілі імені ХХ з'їзду КПРС Кіровоградського району на зерно треба зібрати 728 гектарів кукурудзи. Причому, вся надія повинна бути на техніку. Керівники артілі чекали чудового врожаю «королеви». Але урожай застав їх зненацька. Артіль має два комбайни «ККХ-3» та два «КУ-2». Ними можна збирати щодня, принаймні, по 20—25 гектарів. Скошують же в середньому по сім гектарів. Один «КУ-2» безнадійний — ні скатів, ні ланцюгів немає. Його й не збирались ремонтувати. Другий «КУ-2» використовують сяк-так, лише кілька днів пустили його робити прокоси в масивах кукурудзи. Фактично надійно працює один «Херсонець».

Другий же, де комбайнером Йосип Ман, — півдня працює, півдня — лагодиться. При таких темпах роботи артіль збиратиме кукурудзу 104 дні. Погода стоїть чудова і не тільки можна, а й треба працювати повний світловий день. Починають же роботу комбайнери о дев'ятій годині ранку. Кінчають — як сонце сяде. Приблизно 5—6 робочих годин втрачається щодня.

А якість роботи? Немає що й казати: нівечать врожай. Ходять комбайни по полю, качани збирають в причепи, а подрібнену масу просто розсівають полем.

— Схаменіться, що ви робите? — кажу комбайнерам. — Як це — що? Збираємо, — навіть не знітившись, відповідає комбайнер І. Ман.

— Знаємо, що корм губимо, але таку вказівку дав Б. Гранат, агроном наш, —

відповідає тракторист А. Нагорний.

— І правильно, і неправильно ми робимо, — говорить тракторист від іншої комбайна А. Кухта. — Неправильно, — бо це все-таки корм, а правильно тому, що подрібнену масу легше приорювати, ніж цілі стебла, як торік було...

Значить, в артілі вже входить в традицію, щоб подрібнену масу приорювати. А як же з кормами? Невже колгосп так багато силосу має? Виявляється, ні, — тільки 9 тисяч тонн заклали. А по плану треба 16 тисяч мати.

Голова артілі Ф. С. Швендик це неподобство не пояснює, а різким окриком кидає:

— А що я маю вдіяти? Транспорту не вистачає. Маса ця — мені копійки коштує, а за буряк мені держава карбованці платить!

«Я», «мені»... — Не до лиця керівникові артілі вип'ячувати свою персону.

Правда, буряки вивозять не колгоспні машини, а прикомандировані з міста. На відвантаженні подрібненої маси від комбайнів до ферм працюють колгоспні машини. Віддаль велика, отже не встигають масу відвозити. Чи не простіше б силосувати її курганим спосо-

бом на краю кукурудзяного масиву? Швендик пояснює, що, мовляв, корови, які ходять тут по полю, її підберуть, хоча й без того їм є чим підпасатися — адже мшій добрячий виріс поміж кукурудзою.

На 17 вересня артіль імені ХХ з'їзду КПРС продав державі 1.100 центнерів кукурудзи в качанах. На току ж осідає її багато. 17 вересня відправили на приймальний пункт 360 центнерів, а надійшло сюди 539 центнерів. На очищенні качанів працює 100 чоловік. Але ніхто не знає, яка норма, чистять скопом в загальні купи. Можна б чистити в ящики, а потім ними ж вантажити на автомашини. Це б прискорило відправку зерна на приймальний пункт. А так два вантажники вилами накидають качани 30—40 хвилин та розвантажують теж вручну — 15—20 хвилин. А пробіг машини з току до станції і назад забирає лише півгодини. То ж за день водії роблять тільки по 5—6 рейсів. Та й кожна з них перевозить в середньому 21—22 центнери, бо є машини, в яких борти не наросені.

В аджамській артілі імені Леніна недбало використовують техніку. Біля одного «ККХ-3», з чотирьох

наявних, є тільки один причеп. Але людей на розвантажування його не виділяють. І тому комбайнеру І. Куроп'ятнику та причіп-

ся самим косити, а потім цим же трактором, що тягає комбайн, відвозити качани на тік і розвантажувати. То й не дивно, що при такій роботі комбайн збирає лише гектар—півтора кукурудзи за день. І це в той час, як по дві з лишком години простоюють автомашини у вичікуванні очищення качанів. Невже не можна автомашину використати замість другого причепа до комбайна і виділити двох вантажників на наявний причеп? Безумовно, можна, але голова артілі І. Т. Олексієнко, як видно, не утруднює себе таким підходом до справи.

Хочеться кинути докір і комсомольцям артілі імені ХХ з'їзду КПРС: де ваші контрольні пости, де «Комсомольський прожектор»?

Повчійся у своїх сусідів з колгоспу імені Леніна. Там спеціально виділено кількох дівчат, і вони після комбайнів підбирають полегли стебла і качани. А у вас що робиться: на кожному метрі по 1—2 качани валяється та ще й подрібнена маса. То ж підрахуйте, які це втрати!

О. ШКАБОЙ,
спецкор «Молодого комунара».

Кіровоградський район.

ЧУДОВИЙ ДЕНЬ

За плечима цього досвідченого механізатора сімнадцять років роботи на комбайнах. А вперше сів на трактор ще в знаменному 1930 році. Знають його добре не тільки в колгоспі «40-річчя Жовтня», а й в усьому Устинівському районі та області. Не раз, так би мовити, показував клас у роботі.

— Ми вже довели, що 5—8 гектарів для «Херсонця» — не межа. Норми доводяться, щоб їх виконувати й перевиконувати. Проте ще ніхто не сказав, скільки найбільше може виробити за зміну ця машина.

— Мені здається, що при чіткій, злагодженій організації праці «Херсонцем» за світловий день можна скошити гектарів дванадцять, — втрутився в розмову недавній учень Івана Володимировича молодий комбайнер Микола Васильченко.

— Що ж, я приймаю виклик Миколи, — сказав Мазуренко.

— Чуєш, Микола? Що ти на це скажеш?

— Змагатися, так змагатися. Але я ще не все сказав, — вів далі Микола. — Це вже до вас звертаюся я, Микола Івановичу. Хочу порухати ті золоті хвилини, які часом доводиться губити протягом робочого дня. Що означає не відбити загінку задалегідь, скажімо, вчора? Ранком наступного дня ми вже втрачаємо добрих півгодини. А це ж тридцять, а то й більше соток незібраної кукурудзи.

Або ще така «дрібниця». Не завжди і не всі шофери і трактористи заправляють свої машини в кінці робочого дня, а роблять це вранці. От вам і тут втрата золотих хвилин. Вважаю, що треба виділити для транспортування кукурудзи від наших двох комбайнів ще одну автомашину. Возити ж далеко...

Уважно слухав голова механізаторів, а на закінчення сказав:

— Добре, хлопці, врахуємо ваші зауваження. Ну, а завтра, значить, за роботу.

В ДОБРУ ПУТЬ!

ОСІННІЙ ранок поволі брів росіянами полями. Сірі хмари нависали над жовтінючими нивами, погойдувались, немов туго натягнутий брезент.

— Як ви думаєте, Микола Івановичу, не перешко-

дить сьогодні нам дощ? — зирнувши пасторожено на небо, гукнув тракторист Леонід Мислицький.

— Ні, день має бути чудовий, — підбадьорює відповідь голова.

— Рушай! — махнув рукою Микола Васильченко Леонідові.

На повну силу заревіли мотори.

— В добру путь! — кинув наздогін Микола Іванович.

О десятій годині ранку «Блискавка» повідомила: «Обидва агрегати працюють злагоджено. Агрегат М. А. Васильченка вже зібрав 3,2 гектара кукурудзи, агрегат І. В. Мазуренка — 3 гектари. Перехідний вимпел вручатиметься переможцям о першій годині дня».

Робота кипіла. Та ось, коли вже було зібрано приблизно п'ять гектарів качанистої, агрегат Миколи зупинився.

— Хлопці-молодці, не підводьте себе й нас, — кинув з кабіни автомашини Іван Генералов і, показуючи в бік, де на повних парах мчав комбайн Івана Володимировича, додав: — Погляньте-но, як натискують наші «суперники».

На щастя, ніякої поламки не трапилося. Просто, злетів один із приводів. Через кілька хвилин агрегат знову рушив.

Одна за однією мчать до села навантажені кукурудзою автомашини. О першій годині на Миколиному комбайні затріпотів перехідний Червоний вимпел.

А час летить. Вже й вечоріє. Низько пливають тугі хмаринки, злегка пофарбовані позолотою сонця. Та стелі ще живе, наповнений важким клекотінням моторів. Вже й сонце заховалося за обрій. При сьйві місяця обидва комбайни роблять останній круг, підходять майже одночасно до дороги. Востаннє заревли мотори. Якусь мить у полі панує незвична тиша.

В чеканні на обліковця, який замірє скошену площу, механізатори не гають час, оглядають машини.

Трудовий день закінчився. Оточивши обліковця, присутні слухають результати.

— Комбайн Васильченка зібрав сьогодні 14 гектарів. У Івана Володимировича — 12,5 гектара.

Механізатори тиснуть один одному руки. Радісні привітання, жарти.

— Так, чудовий, гарячий день видався, — мовив до своїх колег Микола.

Анатолій ДЕМІДОВ.

На знімку: комбайнер Микола Васильченко.

М'ЯСО-МОЛОЧНИЙ ФРОНТ

Ударники, вбивайте свиней!

СЕКЦІЯ по роботі серед молодих тваринників, що діє при раді комсомолу обкому ЛКСМУ по Новоукраїнському територіальному виробничому колгоспнорайгоспному управлінні, підбила підсумки змагання комсомольсько-молодіжних ферм управління за вісім місяців.

Перше місце завоювала молочно-товарна ферма № 1 колгоспу імені Суворова Рівнянського району (секретар комсомольської організації артілі Дуня Ярошевська). Удій на кожну фуражну корову тут становить в середньому по 1927 літрів молока. Перістять на цій фермі утримують доярки Поліна Іва-

ПЕРЕМОЖЦІ

ценко, Жень Іващенко, Марія Колісник, Віра Сьомига. Вони надали від кожної корови своєї групи відповідно по 2284, 2259, 2156, 2112 літрів молока. Фермі вручено перехідний Червоний вимпел обкому комсомолу, а передовим дояркам — грамоти Рівнянського РК ЛКСМУ та грошові премії.

Друге місце зайняла комсомольсько-молодіжна ферма колгоспу імені ХХ з'їзду КПРС Новоукраїнського району (секретар комсомольської організації артілі Надія Мовляк). Показник ферми по 1870 літрів молока від кожної корови.

ДЛЯ ПОЧАТКУ з'ясуємо: клітинки — це у зошиті, товстому, загальному зошиті з сірими обкладинками, де міститься численний табун цифр, котрі повинні б означати виконання комсомольських зобов'язань Новоукраїнського району по тваринництву і в тому числі й по відгодівлі свиней. Клітки ж, або загороди, а в кращому випадку майданчики — це те місце, де, власне, й повинно відгодуватися те свинополов'я, існування якого доводить сирій райкомівський зошит.

...Подорож по свинофермах району розпочинаємо з колгоспу «Перемога», напроти якого акуратно виведено в клітинках 186 і 350. Перша цифра стверджує, що стільки свиней вже відгодовано й здано комсомольською організацією артілі, друга, — що оше стільки голів стоять на відгодівлі зараз.

Ось ми і в колгоспі. Але де ж ті свині, якщо про них не чує і сам секретар комсомольської організації колгоспу Олександр Ковтун?

— Зобов'язань по відгодівлі свиней наша організація у цьому році не брала, — говорить він на превелику досаду присутніх при цій розмові працівників РК ЛКСМУ.

Отже, ні де інше, як в райкомівських кабінетах народились оті поросята. Дуже відчутна їх відсутність на фермі колгоспу «Перемога», який виробив лише по 8 центнерів свинини на 100 гектарів ріллі. А як же

ЩО В КЛІТКАХ ІЩО В КЛІТИНКАХ

комсомол допомагає артілі долати відставання? З початку року жодного юнака або дівчини не було направлено для роботи на свинофермі. Лише зовсім недавно прийшла туди випускниця школи Ліда Сокуренько, але ходять чулки, що й вона збирається кинути роботу і виїхати.

Непривабливо характеризує комсомольських керівників і те становище, яке склалося з відгодівлею свиней у новоукраїнському колгоспі імені Леніна. Ніколи не підлягало сумніву правдивої математики: якщо до нуля додати нуль, то й сума рівнятиметься нулю. За новоукраїнськими підрахунками одержується інше: в жодній з трьох бригад артілі немає комсомольсько-молодіжної свиноферми, немає членів ВЛКСМ, які б працювали на відгодівлі свиней, але згідно даним райкому комсомолу в цілому по колгоспній організації тут вирощують 860 голів.

Звичайно, не скрізь так. Є в районі і молодіжні ферми, і молоді свинарі. Вже тривалий час є маяком для інших свиноферм колгоспу імені Кірова. Раніше тут на груповій відгодівлі свиней працював Василь Ковб, доглядаючи одночасно по 500 голів. Зараз молодий комуніст В. Ковб завідує тваринництвом бригади, а на свинофермі працює його учень — демобілізований воїн Петро Лупін. Справи у Петра йдуть непогано — здає вже 200 голів, 553 — на відгодівлі. Є всі підстави думати, що річне зобов'язання — відгодувати 800 свиней, він виконає. Але хвилює інше. Тут немає нічого від прогресивного методу групової відгодівлі, крім, хіба що, безкліткового утримання. А механізація праці, обладнання ферми самогодівницями, механізована роздача кормів і чистка приміщень? Цього і в згадці нема.

У нас одна механізація — лопата й вила, — говорить Василь Ковб, розповідаючи, як довго і безуспішно добирається він, щоб правління артілі подбало про сучасне обладнання свинарника.

А чим допоміг йому звільнений секретар комсомоль-

ської організації колгоспу Степан Мікуленко? Іноді мимохідь загляне у свинарник, та яка з того користь... Райкомівці частенько бували у колгоспі раніше, коли В. Ковб ще тільки брався за нову справу. А потім, видно, вирішили, що все гаразд — прогресивний метод добре прижився.

Та це ще не все. Адже при таких умовах свинар не бачить полегшення у своїй праці. Навпаки, він до деякої міри стає «жертвою» прогресу, виконуючи вручну такий великий обсяг робіт.

Чи будуть виконані зобов'язання по відгодівлі свиней, взяті районною комсомольською організацією? За підрахунками райкому — повинні. 7.940 голів вже здано, 12.100 знаходиться на відгодівлі. Але ж ми переконалися, на чому іноді будуються ці розрахунки. На хиткому ґрунті.

Для того, щоб навчитися, як забезпечити напевне виконання зобов'язань, новопразцям не треба далеко їздити. Треба лише узагальнити досвід комсомольців колгоспу імені Шевченка, які за 8 місяців вже виконали зобов'язання трьох кварталів по відгодівлі свиней і, безумовно, перевиконують своє річне зобов'язання.

Комсомольська організація тут невелика — всього 58 чоловік, але комітет і секретар його Клава Доля знайшли людей і для роботи біля маточного поголів'я та вирощення поросят, і для відгодівельного пункту.

Падежу поросят зовсім немає. Молоді свинарки Ольга Дрюченко і Марія Павлюченко так доглядають їх, що вони ростуть здоровими, не хворіють і не гинуть. А на відгодівельній групі хорошого приросту добиваються комсомолки Іра та Марія Авраменко.

Тут не кидають снів на вітер. Тут праця — насамперед. Варто б і Новоукраїнському райкомівському комсомолу так будувати свою роботу. Це — надійніше, ніж балансування між сумнівними цифрами.

Т. БОДНАР,
спецкор «Молодого комунара».

Виробництво свинини по-новопразьки.

ЩОБ ЗРОСТАЛА СІМ'Я КОМСОМОЛЬСЬКА

ДЕЩО ПРО КУРЬОЗИ...

ЯКОСЬ, гортаючи папки протоколів засідань бюро міського комсомолу, ми натрапили на одну досить курйозну персональну справу. Секретар комсомольської організації медучилища Галія Руденко інформує членів бюро про те, що учениця Неля Карапиш, яка ще у вересні минулого року вступила в комсомол, досі, тобто до квітня 1962 року, не одержала комсомольського квитка.

Посипались запитання, з'ясування обставин. Цієї прямо-таки не зовсім зрозумілої ситуації, Неля дає плутані пояснення, що у неї неблагополучні сімейні обставини, що все якось не знаходила часу зайти в міськком і т. д. і т. п. Але все це, напевне, звучало якось непереконливо. Адже, вступаючи до лав комсомолу, дівчина у заяві обіцяла свято додержувати обов'язків члена ВЛКСМ, виконувати статутні вимоги. І ось маш: за півроку «не знайшла» часу, щоб зайти до секретаря і одержати квиток.

Кожний, хто вступає у комсомол, знає, яка це радісна, урочиста подія. Вона вкарбовується в пам'ять на все життя. Н. Карапиш, як бачимо, своїм вчинком, зневажила довір'ям товаришів, на перших же порах порушила дану на зборах обіцянку.

Порадившись, члени бюро дійшли до висновку: оголосити Н. Карапиш догану без занесення в особову справу і видати їй комсомольський квиток. Будемо сподіватися, що це послужить предметним уроком для Нелі, і вона стане хорошою, активною комсомолкою.

...І ПРО ТЯГАННУ

ВІДОМО, що вступ у комсомол — справа серйозна. До цієї події юнаки і дівчата готуються не один і не два дні. Стараються ділом заслужити високу честь носити горде звання члена ВЛКСМ, глибоко знайомляться з Статутом. І як прикро стає на серці молодій людині, коли вона, прийнявши рішення стати комсомольцем, з самого початку зустрічається з нічим не виправданою тяганиною, тим більше байдужістю. А таких безпрецедентних випадків можна навести безліч.

Робітник «ТЕЦ-3» Микола Боднар подав заяву про вступ у комсомол ще 18 жовтня минулого року. Секретар первинної організації Григорій Бабенко «маринував» документи аж до середини грудня. Ще більшу «оперативність» проявив міськком комсомолу — рішення зборів було затверджено на бюро аж 5 березня 1962 року. Більше трьох місяців тривала процедура з прийняттям у члени ВЛКСМ Валентини Шестопалової — робітниці рембуддільниці вугільного гірничорудного комбінату. А хіба ці, хоч і поодинокі прикраси, не передують іншим, не насторожують юнаків і дівчат?

В міськкомі ЛКСМУ визнають свої промахи, цілком правильно вважають, що до тих, хто ще не став членом ВЛКСМ, треба прикріплювати активних комсомольців. Та головне все ж у рівні внутрішнікрової, виховної роботи кожної організації. Там, де молоді живуть познокровним життям, юнаки і дівчата агітувати «за комсомол» не доводиться. Це підтверджує саме життя.

ХОЧ БАЗА РОСТУ Є

ЗА найобережнішими підрахунками в Олександрії база росту міської орга-

нізації обчислюється майже в п'ять тисяч юнаків і дівчат. Та чи пробували секретарі міськкому комсомолу А. Гончар та І. Орел предметно, по-діловому розібратися, чому, скажімо, довгий час не зростає кількісно та чи інша первинна організація?

Бюро міськкому — бойовий штаб, який планомірно спрямовує діяльність первинних організацій. Але воно саме досі ніяк не може визначити головної ланки в своїй діяльності, працює ривками. Хіба не ілюстрацією цьому є те, що протягом восьми попередніх місяців в комсомол прийнято на 58 робітників менше, ніж за відповідний період минулого року.

Широкої розмови про поповнення комсомольських рядів у цьому році поки що не заходило ні на засіданнях бюро, ні на пленумах. А в первинних організаціях якщо й згадували про це, то мимохідь, принагідно. Дехто з членів бюро може заперечити, мовляв, займаємося, турбуємося, «натискуємо» на секретарів. Але яка віддача? Чому тоді за поточний рік до комсомолу не прийнято жодного чоловіка в первинних організаціях Семінівської брикетної фабрики (секретар М. Скорик), «ТЕЦ-1/2» (секретар В. Грузин)? Невже немає бази росту на цегельному заводі 1/2, де секретарем Г. Силка, чи в міській лікарні № 1 (секретар О. Лисовський)? Адже ці організації теж не поповнилися жодним новоприйнятим комсомольцем?

В даному разі ми не відкриваємо для членів бюро міськкому чогось невідомого — вони самі про це добре знають. А от знайти час, щоб день, а, можливо, й два-три побувати в кож-

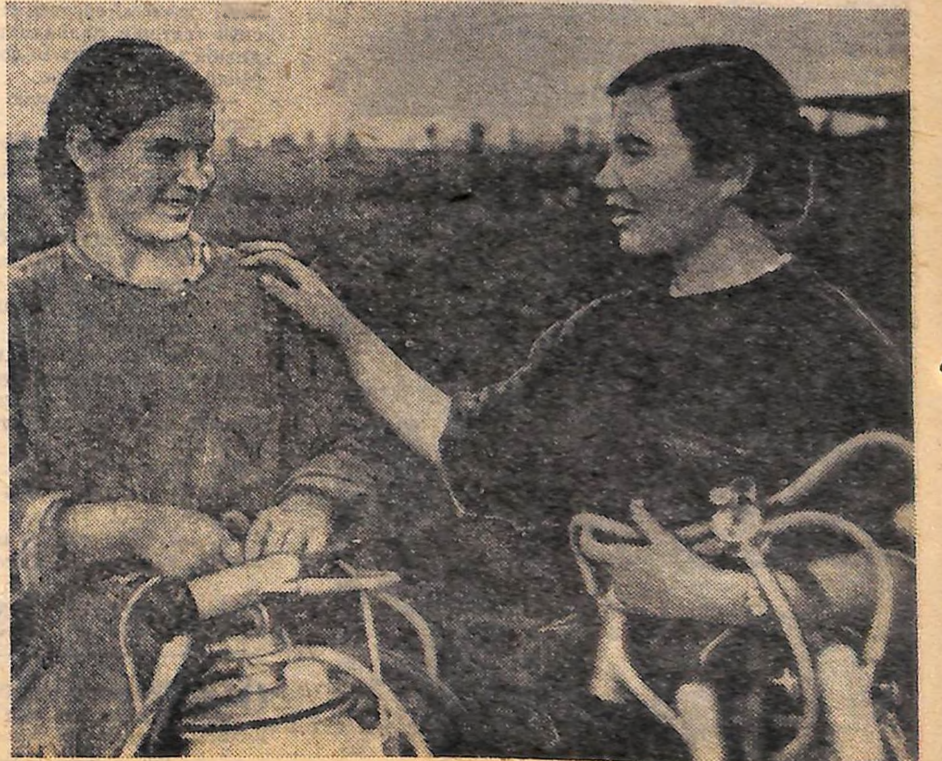
ній з цих організацій, вивчити питання, що хвилюють молодь, глибоко розібратися в якихось проблемах — такий стиль ще не ввійшов у практику роботи вождя міськкому.

Після XIV з'їзду комсомолу в первинних організаціях міста з'явилося багато нових форм залучення молоді до активної участі у виробничому і громадському житті — активізувалося змагання за комуністичну працю, боротьба за особистий вклад в будівництво комунізму, включаються все нові й нові «Комсомольські прожектори» і т. д. Всі ці засоби і слід повніше використовувати для зростання сім'ї комсомольської.

В. КРАМАРЕНКО,
спецкор «Молодого комунара».

Третій рік після закінчення 10 класів працюють на фермі рідного колгоспу комсомолки Марія Волощук та Маня Світенко. На рахунок молодих доярок вже біля 2.000 кілограмів молока на кожну фуражну корову. Успіхи цих дівчат та їх подруг допомогли фермі зайняти друге місце по колгоспу і четверте по району. Свою роботу дівчата хочуть пов'язувати з навчанням. Зараз вони обидві готуються до вступу в сільськогосподарський технікум.

На знімку: доярки молочно-товарної ферми № 7 колгоспу «Зоря комунізму» Новоархангельського району Марія Волощук (зліва) та Маня Світенко (справа).
Фото Г. Голоднюка.

У НАШ час ні в полі, ні на фермах не можна обійтися без людей, які б не знали досконало сільськогосподарські машини. Всі трудівники села повинні оволодіти трактором, комбайном, автомашиною так, як ще порівняно недавно вони володіли сапою і серпом. Цінний досвід в оволодінні технікою набули в колгоспі імені XX з'їзду КПРС Новоукраїнського району. Комишуватська середня школа підготувала для

свого і сусідніх колгоспів понад сто висококваліфікованих спеціалістів. Нині 44 учні готуються стати механізаторами широкого профілю. Вони глибоко вивчають досвід роботи свого прославленого земляка Олександра Васильовича Гіталова та інших маяків виробництва. Нижче ми друкуємо матеріали про досвід підготовки механізаторів, про школу юних гіталовців в Комишуватській середній школі.

В А С ЧЕКАЮТЬ МАШИНИ

РАДЯНСЬКА держава постачає колгоспи і радгоспи сучасними сільськогосподарськими машинами. З кожним роком зростає парк нових тракторів, комбайнів та іншої сільськогосподарської техніки. На прикладі нашого колгоспу я бачу, які є вже чудові машини. Це не ті малопотужні трактори, що були в перші роки колективізації, а хороші машини, вони стали нашими вірними друзями.

Багато механізаторів добре оволоділи могутньою технікою, по-господарськи використовують трактори, комбайни, автомашини. Професія механізатора у нас на селі стала самою почесною.

Машинно-тракторний парк і далі буде рости. А це значить, що треба підготувати багато людей, які б добре володіли технікою.

Комишуватська середня школа в своїй навчально-виробничій бригаді готує для нашого колгоспу механізаторів широкого профілю. Наші досвідчені механізатори Петро Перчун, Михайло Ткаченко та інші уміло прищеплюють сільським юнакам і дівчатам любов до техніки. З їх допомогою декілька десятків випускників школи разом з атестатами зрілості одержали свідоцтва трактористів, комбайнерів, шоферів, токарів. Багато з них прийшло в бригаду і тепер є членами нашого колективу комуністичної праці.

Кожний механізатор бригади поставив перед собою завдання: підготувати собі гідну зміну. Трактористи, комбайнери на практиці навчають кожного причіплювача водити машини, виконувати різні роботи на полях.

Так роблять і в багатьох інших тракторних бригадах колгоспів Кіровоградщини. Наші сусіди — механізатори бригади комуністичної праці з колгоспу «Росія» (бригадир Віктор Андріяш) за останні три роки підготували 20 трактористів, комбайнерів та їх помічників. Всі вони закінчили Новоукраїнську середню школу № 3, де керівником виробничої практики В. Андріяш.

Гадаю, що настав час оголосити масовий похід за оволодіння спеціальністю механізатора широкого профілю кожним хліборобом і тваринником, кожним сільським юнаком і дівчиною. Їх треба навчити водити трактори, комбайни, автомашини, управляти механізмами на тваринницьких фермах.

Підготовка механізаторів широкого профілю для сільського господарства в середніх школах, як це роблять в Комишуватській середній школі, — важлива державна справа. Вона посилює для кожної сільської середньої школи, для кожної тракторної бригади.

Я закликаю сільських юнаків і дівчат: вивчайте сільськогосподарські машини, ставайте механізаторами, вас чекають машини на полях і на фермах.

О. ГІТАЛОВ,

двічі Герой Соціалістичної праці, бригадир тракторної бригади колгоспу імені XX з'їзду КПРС.

МІЦНІЄ ДРУЖБА ШКОЛИ І АРТІЛІ

У СІ галузі колгоспного виробництва з кожним роком повніше оснащуються новою технікою. Механізуються трудомісткі процеси як у рослинництві, так і в тваринництві. Це вже сьогодні вимагає підготовки таких працівників, які б знали основи агрономії і зоотехнії, оволоділи трактором, комбайном, автомашиною, добре розбиралися в електротехніці.

Саме таких спеціалістів і готує Комишуватська середня школа. Так, лише за останні роки в колгоспне виробництво прийшли випускники школи Вадим Банник, Микола Прокопенко, Леонід Кононенко, Георгій Насипний та інші. Вони працюють в тракторній бригаді Олександра Васильовича Гіталова, а Галина Григоренко, Надія Петерс, Галина Петерс стали доярками. Ці молоді виробничники, діставши хорошу підготовку в середній школі, добре знають свою справу і є взірцем для інших колгоспників.

Між шкільною і колгоспною комсомольськими організаціями міцніє дружба. Проходять спільні спортивні змагання, концерти художньої самодіяльності, вечори. Колгоспні спеціалісти — агрономи, кращі механізатори подають посильну допомогу навчально-виробничій бригаді школи.

Ми дуже раді, що передовий досвід колгоспного виробництва, досвід бригадира тракторної бригади нашого колгоспу Олександра Васильовича Гіталова стає надбанням учнів, які в майбутньому ввійдуть у нашу колгоспну сім'ю.

В. ЗАЙЧЕНКО,
голова колгоспу імені XX з'їзду КПРС.

По стопах батька

НЕМАЄ в с. Комишуватому такого хлопця, який би після закінчення школи не зміг водити трактора. Власне, не лише юнаки. Бригадир нашої навчально-виробничої бригади Ліда Кравченко одна з перших в школі стала механізатором.

— А як же інакше, — говорить вона. — Буду, приміром, працювати дояркою. На фермі машина завжди під рукою. Треба підвезти кормів — сама сідаю за кермо. І електрика не побіжить шукати, якщо доїльний апарат перестане працювати. Все це в школі досконало вивчали.

Я з дитячих років захоплювалася машинами. Батько мій — механізатор. Сусідка Ольга Поповиченко — трактористка. Та й про Олександра Васильовича знаю немало. Він — гордість колгоспу, до нього стільки гостей завжди приїжджало. А які тільки механізми прибули в його бригаду!

Коли в дев'ятому класі записували в групу юних механізаторів-гіталовців, я разом з своїми подругами Тамарою Назаренко та Олександрою Голуб першими виявили бажання стати механізаторами широкого профілю.

І ось минув рік наполегливого теоретичного і практичного навчання. Я оволоділа трактором і весною цього року з великою радістю повила сталевого коня на ділянку шкільної навчально-виробничої бригади. Як загаду свої перші «кроки», аж серце радініше б'ється. Я знаю, що праця механізатора —

почесна. Завдяки комплексній механізації вивільнюється багато робочих рук, праця трудівників сільського господарства стає легшою. Коли закінчу середню школу, я, як і інші випускники, буду добре володіти технікою, водитиму трактор, комбайн, автомашину, буду справжнім майстром механізованого обробітку просапних культур. А наші випускники Микола Руденко, Микола Ліповський вже стали хорошими трактористами.

Шкільна комсомольська організація виступила ініціатором створення школи юних гіталовців і поставила завдання: кожному учневі глибоко оволодіти основами наук, за час навчання стати механізатором широкого профілю, добре знати сільськогосподарську техніку, технологію виробництва, глибоко вивчити досвід роботи нашого земляка Олександра Васильовича Гіталова.

На полях навчально-виробничої бригади ми проводимо і дослідницьку роботу, зокрема вивчаємо роль і значення гербіцидів при вирощуванні кукурудзи. Значну допомогу подає Олександр Васильович. Він, як керівник виробничої практики, охоче передає нам свій багатий досвід комплексної механізації.

Я вважаю, що готувати кадри механізаторів широкого профілю для сільського господарства може кожна сільська середня школа.

Люба КОРШЕНКО,
учениця 10-го класу Комишуватської середньої школи.

Всі стануть МЕХАНІЗАТОРАМИ

ДВА РОКИ тому я закінчив Комишуватську середню школу. Постало питання: куди йти працювати? Безумовно, в свій рідний колгосп. Адже наше село дало мені спеціальності верстатника і механізатора. Тепер я токар ремонтної майстерні в тракторній бригаді О. В. Гіталова. Поруч зі мною працюють токарями й слюсарями мої друзі Олександр Стеценко, Леонтій Карасенко. Старші товариші навчили мене «секретам» майстерності.

Наш колгосп гордиться молодими механізаторами, які недавно закінчили школу, такими, як Іван Крачук, Григорій Торба та інші. Вони борються за те, щоб стати врівень з героями, справжніми гіталовцями.

Ще навчаючись у школі, ми працювали на полях, наслідували кращі традиції гіталовців, включилися в боротьбу за звання «резерв бригад комуністичної праці». А сьогодні я з гордістю повідомляю, що ми допомаємо вже учням середньої школи стати механізаторами. Широко плани оволодіння технікою народились у нас, коли ми читали промову

Микити Сергійовича Хрущова в селі Калниці Курської області. М. С. Хрущов знову нагадав нам — тримати курс на механізацію всіх галузей сільського господарства, щоб ще вище підняти продуктивність праці в колгоспах і радгоспах. У нас все є для цього: і хороші спеціалісти, і матеріальна база.

Вадим БАННИК,
токар колгоспної майстерні.

Ось вони, юні гіталовці — трактористи учнівської виробничої бригади Комишуватської середньої школи.

На знімку (зліва направо): члени учнівської виробничої бригади Ліда КРАВЧЕНКО, Надія ОСИПЕНКО, Тарас ОСИПЕНКО, Люба КОРШЕНКО, Микола САГАЙДАК, Олександр КОБЗАР.

Фото В. КОВПАКА.

Треба всемірно залучати учнівську молодь до посильної праці в комуністичному будівництві, подавати допомогу школі в піднесенні рівня політехнічної освіти, рішуче підняти роботу учнівських виробничих бригад.
(З резолюції XIX з'їзду Ленінської Комуністичної Спілки Молоді України).

В НОМЕРІ газети за 26 серпня ц. р. був надрукований критичний матеріал рейдової бригади під назвою «Де ж обіцяні ключі?». Йшлося про те, що в Новій Празі з вини облбудтресту порушується графік будівництва школи-інтернату.

Як повідомив редакції головний інженер облбудтресту П. Круссер, матеріал обговорювався на виробничо-технічній нараді буддільниці з участю голови Новопразького райвиконкому т. Григоренка і начальника будівельного управління № 2 т. Ільїна.

Розроблено графік закінчення будівництва гуртожитку на 330 чоловік, їдальні, господарчого корпусу і зовнішніх комунікацій в грудні 1962 року.

ТУРБОТИ колишнього райцентру — під таким заголовком в номері за 22 серпня ц. р. була надрукована кореспонденція. В ній група наших читачів порушила питання про те, що в колишньому райцентрі Єлисаветградівці не турбуються про благоустрій, про організацію дозвілля, про забезпечення населення товарами.

Голова виконкому Олександрівської райради депутатів трудящих О. Леонов повідомив редакції, що матеріал обговорено на засіданні виконавчого комітету.

Райфінвідділ зобов'язано оформити безкоштовну передачу на баланс колгоспу «Дружба» забудову пожежного депо, приміщення селищної Ради, контори, дитячих ясел.

Голову селищної ради т. Компанієць зобов'язано розгорнути будівництво і ремонт тротуарів за рахунок коштів, виділених на благоустрій селища.

Головному лікарю райлікарні т. Кіреєву і завідувачу районним відділенням соціального забезпечення т. Шпирко доручено вирішити питання про можливість переміщення Будинку інвалідів на територію дільничної лікарні.

ЛЕГКА атлетика...
Хто думає, що це справді легкий вид спорту, той глибоко помиляється. Дехто пробував, навіть, доводити мені, що немає ніякої складності пробігти якихось там сто метрів чи стрибнути в довжину з розбігу.

СТРІЧКА БУДЕ МОЄЮ

Коло за колом забіг очолює Микола Федосєєв. Я йду за ним. Намагаюся не відстати. На третьому колі Микола пробує залишити мене далеко позаду. Але я йду буквально по н'ятах суперника. Раптом... настає період другого дихання. Забрало повітря. Груді немов хтось стиснув металевими кліщами. Федосєєв виривається вперед... Хочеться зійти з доріжки, лягти на трав'яному полі і, забувши про все на світі, байдуже дивитися в небо.

— Як красиво долає перешкоди!
— Як легко біжить ось вже десятий кілометр!..
Ці вигуки захоплення не раз можна почути від прихильників «королеви спорту» під час змагань. На жаль, мало хто з болілиників знає про «кухню» тренувань, де відшліфовується кожен м'яз, кожен крок спортсмена.
Коли я вперше приїхав до Кіровограда, в мене був лише третій спортивний розряд на середній дистанції.
— Гляди, — застерігали мене друзі, — в тебе є справжні суперники.
Йшлося про Віктора Лаврика та Михайла Бикова. Правда, останнього я не так то й «боявся», бо Биков на той час вже починав сходити із спортивної арени.

І ось перші обласні змагання з легкої атлетики. Перший забіг на 800 метрів. На старті — найсильніші бігуни-середньовики Григорій Манойло, Віктор Лаврик, Вячеслав Воробієв. За інших я не хвилювався: вони були значно слабшими від основної трійки.
Гримить постріл спортивного пістолета. Вириваюся першим. Лідую одне, друге коло... Ось до фінішу залишається 200 метрів. Напружую всі сили, але тут якраз і обходить мене Віктор Лаврик.

Невдача на перших змаганнях багато дечому навчила мене. Зробивши глибокий аналіз своїх попередніх тренувань, вирішив більше працювати над швидкістю бігу, витривалістю. Для цього довелось збільшити інтенсивність кросового бігу.
Коли раніше кожна дистанція долалася з уповільненим темпом, то зараз, крім підвищеного темпу бігу, довелось запланувати і періодичні прискорення на певних відрізках шляху. Довелось збільшити і пробіжні відрізки на доріжках стадіону. Замість 15 разів по сто метрів почав бігати 15 — по 200 і п'ять по 100.

Крім гімнастичних та ігрових вправ, в основне тренування включив і вправи зі штангою для розвитку плечевого поясу. Немалу роль для дальших успіхів відіграла і спеціалізована ранкова гімнастика.
Минуло пір року. І знову лунає команда:
— На старт!

Відчуваю, як схвилювано забилося серце. І хоч поруч не стартує В. Лаврик, боротьба за кожну долю секунди обіцяє бути гострою, напруженою.

Ось на мене насядають інші бігуни. Вже чую важкі подихи за спиною.
І я, на одну хвилюк закривши повік, намагаюся частіше працювати руками, впевненіше йду крок за кроком.
— Фінішка стрічка повинна бути твоєю! — скандують мені товариші-болільники.
Наздоганяю Федосєєва. До фінішу не більше, як 300 метрів. Йдемо поруч. До заповітної стрічки, принаймні, двісті кроків.

Обхід! Так, це була справжня перемога. Я виграв забіг у найсильніших легкоатлетів області!
— Чотири хвилини десять секунд, — коментують мій результат на півторакілометровій дистанції. На цілих п'ять секунд краще другого спортивного розряду!

А через два тижні на республіканських змаганнях в Одесі я вперше виконав другий розряд і на 800-метровій дистанції.

І знову тренування, напружені, продумані. Якось на стадіоні підійшов до мене тренер В. П. Савченко, порадив:
— Треба збільшити кількість занять на тиждень, краще подбати і про кроси. Я прислухався до цього зауваження. В зимові дні я став проводити кросові біги. Один з них — 30 кілометрів, другий — 20. А за тиждень, включаючи й інші види бігу, набирається більше ста кілометрів.

Такий мій шлях до високого розряду. Його подарувала мені весна цього року: в забізі на три кілометри я виборов перше місце в області і вклався у норматив першого спортивного розряду. Через деякий час у мене був ще один успіх. На матчевій зустрічі з черкащанами я встановив новий рекорд області в забізі на 1.500 метрів. Результат — 4 хвилини 02,7 секунди.

Зараз продовжую тренуватися. Знаю, про те, що вперто тренуються й мої друзі — легкоатлети Григорій Манойло, Валерій Куленко, Григорій Мимрук. Чую ж буде фінішка стрічка наступних обласних змагань?
Це покаже майбутнє.

М. ПЕДЮРА,
першорозрядник з легкої атлетики.
с. Новоміргород.

ПЕРЕМОЖЦІ КОНКУРСУ — ПРОПАГАНДИСТИ „МОЛОДОГО КОМУНАРА“

ЗАКІНЧИВСЯ конкурс на кращого розповсюдженця обласної молодіжної газети на друге півріччя 1962 року, оголошений редакцією «Молодого комунара» разом з обласним відділом «Союздруку».

Приємно відзначити, що окремі громадські уповноважені разом з редакцією активно проводили передплату на центральні і республіканські молодіжні газети та журнали. Інструктор Долинського райкому ЛКСМУ Валентин Четвер-

так, наприклад, в комсомольських організаціях району розповсюдив 180 примірників «Молодого комунара».

Жваво велось розміщення газети в Кіровоградському районі: в місті Гайворона стали читачами обласної молодіжної газети. В цьому не мала заслуга секретаря комсомольської організації підприємства Людмила Савранська.

Розглянувши матеріали конкурсу, редколегія газети і обласний відділ «Союздруку» першої і другої премії вирішили не присуджувати.
Третю премію — фотоапарат «Зоркий» — присудити інструктору Долинського району комсомолу Валентину Петровичу Четвертаку, який

розповсюдив 180 примірників «Молодого комунара».

Четвертими преміями — особистими бібліотечками — премійовані майстер Кіровоградського ремісничого училища **Георгій Петрович Водоп'янов** та секретар комсомольської організації Кіровоградського профтехучилища № 2 Людмила **Абрамівна Падурець**, яка охопила передплатою 101-го юнака і дівчину.

За активну участь в розповсюдженні «Молодого комунара» редколегія газети нагородила похвальними грамотами **Л. Ю. Савранську** — секретаря комсомольської організації Гайворонського паровозоремонтного заводу, секретаря першої комсомольської організації артілі «10-річчя Жовтня» Гайворонського району **В. Х. Працька** та секретаря комсомольської організації колгоспу «Заповіт Леніна» Маловисківського району **А. Ф. Колесник**.

На знімках: переможці конкурсу — громадські уповноважені по розповсюдженню «Молодого комунара» — майстер Кіровоградського училища № 1 **Георгій Петрович Водоп'янов** і секретар комсомольської організації Кіровоградського профтехучилища № 2 **Людмила Абрамівна Падурець**.

ХТО БУДЕ КРАЩИМ РОЗПОВСЮДЖЕНЦЕМ

Редакція газети разом з обласним відділом «Союздруку» вирішили продовжити конкурс на кращого громадського уповноваженого по розповсюдженню «Молодого комунара» на 1963 рік.

Для переможців конкурсу встановлено три індивідуальні премії.

ПЕРША ПРЕМІЯ — фотоапарат «Зоркий» — буде вручена кращому громадському уповноваженому, який розповсюдить якнайбільше примірників газети, але не менше 200.

ДРУГА ПРЕМІЯ — годинник «Сатурн» або «Звезда» — буде вручена тому громадському уповноваженому, який охопить передплатою якнайбільше читачів, але не менше 150 чоловік.

ТРЕТЯ ПРЕМІЯ (дві) — особисті бібліотечки. Вони будуть вручені тим активістам передплати, які розповсюдять якнайбільше, але не менше 100 примірників газети.

Передплата повинна бути обов'язково на весь рік. Редакція разом з облас-

ним відділом «Союздруку» встановили премію для першочинних комсомольських організацій підприємств, будів, установ, колгоспів, радгоспів, шкіл та технікумів.

Одна з таких комсомольських організацій, в якій буде розповсюджено якнайбільше примірників газети, але не менше 260, нагороджується радіолою «Юність».

Кращі громадські уповноважені, кожен з яких розповсюдить більше, як 60 примірників обласної молодіжної газети, будуть відзначені грамотами редакції газети «Молодий комунар».

Матеріали на переможців конкурсу подаються райкомом (міськкомом) комсомолу та районними (міськими) відділами «Союздруку» до редакції газети «Молодий комунар» не пізніше 5 січня 1963 року.

Редакція газети «Молодий комунар», Обласний відділ «Союздруку».

Редактор **П. МАРЧЕНКО**.

В КИНОТЕАТРАХ МІСТА

Кінотеатр «Мир». «МІШКО, СЕРЬОЖА І Я». Початок о 10 год. ранку, 12, 2 год., 4 год. дня, 6, 8, 10 год. вечора.

Кінотеатр ім. Дзержинського. «ЛЮДИ І ЗВІРІ». Початок 1 та 2 серії о 9 год. 30 хв. ранку, 1 год. 15 хв., 5 год. дня, 8 год. 45 хв. вечора. На літньому майданчику — о 8 год. вечора.

Кінотеатр «Сивашець». «ЛЮДИ І ЗВІРІ». 1 серія. Початок о 10 год. ранку, 12, 4 год. дня, 6, 8, 10 год. вечора. Для дітей — «АТЕСТАТ ЗРІЛОСТІ». Початок о 2 год. дня.

Кінотеатр «Хропка». Документальні фільми: «ПЕРШІСТЬ СВІТУ З СПОРТИВНОЇ ГІМНАСТИКИ», «АВТОГРАФИ НА ЛЮДУ», «НАУКА І ТЕХНІКА», «НОВИЙ ДІНЬ». Демонструються без перерви з 10 год. ранку до 9 год. вечора. Художній фільм «ТАХІР І ЗУХРА». Початок о 9 год. 30 хв. вечора.

«ДЛЯ ЕКСПЕРИМЕНТУ»

«Люди і звірі»... Багато статей та рецензій прочитали ми про цей кінофільм, поки він з'явився на екранах Кіровограда.

Ще за кілька днів до початку демонстрування картини глядачі заповнили каси кінотеатрів. Йшов попередній продаж квитків.
В кінотеатрі імені Дзержинського квитки продаються тільки на дві серії зразу, тобто на два сеанси підряд. І не зважаючи на те, що першу серію багато кіровоградців астигли подивитися в кінотеатрі «Сивашець», що не кожний має час просидіти чотири години в залі кінотеатру, та й не кожному здоров'я дозволяє це зробити, квитки на одну серію вам не продадуть. Ми звернулися до адміністратора кінотеатру імені Дзержинського **Л. М. Бронішніца** з проханням роз'яснити нам таке положення. Він повідомив, що це зроблено «за проханням глядачів».

— І глядачі не скаржаться, говорить адміністратор. — Один був такий, що першу серію бачив, та й того ми умовляли взяти квитки на дві серії зразу. А взагалі, це рішення обласного управління культури.

...Дзвонимо заступнику начальника обласного управління культури **Г. П. Сидоровичу**.

— Так, це ми дали вказівку. Для експерименту. А всіх скаржників направляйте до мене. Хто бажає дивитися другу серію, хай чекає наступного понеділка.
Оце й увесь експеримент! А для чого він? Про це не сказав ні т. Бронішніца, ні т. Сидорович. Чекаємо відповіді від начальника обласного управління культури т. Жеребцова. Може, він пояснить...

В. КОРАБЛЮВ.

Журнал „ДНІПРО“

БАГАТО листів одержує редакція комсомольського літературно-художнього та громадсько-політичного журналу «Дніпро». Читачі пишуть про свої враження від прочитаних в журналі творів і часто запитують, що ж буде друкувати «Дніпро» надалі, в наступному, 1963 році. Охоче ділимося нашими планами.
Як і в кожному «товстому» журналі, у нас є великий відділ прози, де щомоменту друкуються твори провідних майстрів слова і письменницької молоді. В кінці 1962 і на початку 1963 р. ми познайомили читачів з романом **В. Козаченка** «Блакитка», що розповідає про героїчну боротьбу комсомольського підрозділу на Україні в роки Вітчизняної війни. До цього твору дуже близька за своєю темою і повість **Василя Земляка** «Підполковник Шиманський», в якій оспівуються партизанські походи, рейди по ворожих тилах, напружена, шкере гонимена небезпечна праця радянських розвідників.
Нові твори для журналу готують **Олександр Гончар**, **Юрій Збанацький**, **Іван Сенченко**, **Михайло Чабанівський** та інші письменники.
Безумовно, зацікавить читачів і повість молодого письменника **Геннадія Загороднього** «Побачення в степу» про героїчне покоління комсомольців-підкорювачів циліни, а також твір **Борислава Караніша** «Сьогодні ми не на параді», в якому йде мова про наших молодих сучасників, юнаків і дівчат, що утверджують нову комуністичну мораль, нові стосунки між людьми.
Назову ще ряд творів, які будуть опубліковані в журналі, це — перш за все, кіносценарій **Олександра Довженка** «Україна в огні», роман **Іллі Дубинського** «Командарм Якір» — про життя і діяльність видатного полководця громадянської війни **І. Є. Якіра**, гумористична повість **Миколи Білкуна**, в якій детально висміюється українське і російське панство, показано боротьбу народу за своє визволення. Ми також познайомимо читачів з новими повістями молодих прозаїків **Володимира Дрозда**, **Євгена Гуцала** та інших, а також з новими творами пригодиного жанру **Миколи Далекого** та чеського письменника **Павела Гануша**.
Велике місце «Дніпро» відводить критиці та бібліографії. Буде продовжена розмова про творчість молодих.
В наступному році на сторінках журналу виступлять майстри поетичного слова **Максим Рильський**, **Павло Тичина**, **Володимир Сосюра**, **Микола Бажан**, **Андрій Малишко**, а також

ТРИУМФ ТРИУМФА

АБСОЛЮТНИЙ рекорд швидкості на мотоциклі встановив американець **Б. Джонсон**. Він виступав на англійській машині «Триумф-650».
Одну милу з ходу він пройшов з швидкістю 358 км за годину. Джонсон виступав на відомій трасі озера «Солт Лейк» в районі міста **Боннейль (США)**. Попередній рекорд, встановлений в 1956 році на мотоциклі «НСУ», перекрито на 19 кілометрів.

ПИСЬМІТЬ! ДЗВОНІТЬ! ЗАХОДЬТЕ!

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36. Телефони редакцій: редактора — 56-12, відповідального секретаря — 50-14, відділів — 50-24.

«Молодий комунар» — орган Кіровоградського обласного комітету ЛКСМУ. м. Кіровоград. БК 00320. Зам. № 5743, Т. 27.000. Кіровоградська обласна друкарня ім. Г. М. Димитрова.